

Pháp sư Ngô Khai giảng thuật

1. Năm 1994, quán trưởng Hàn đã từ bi cho phép tôi xuất gia với sư phụ. Năm đó, tôi ở Hội Phật giáo Dallas một thời gian, sư phụ cũng từ nơi khác về Dallas tụ hội với cư sĩ chúng tôi. Tối hôm ấy, tôi nghĩ trước khi mình xuất gia phải thử sư phụ một chút, trong tâm tôi đã khởi lên một ý nghĩ: Sư phụ phải trả lời mình một câu hỏi. Mình vừa ý, mới xuất gia với sư phụ! Vào buổi tối muốn thỉnh giáo với sư phụ, sư phụ đã ngồi lặng yên ở chỗ đó, hình như đang tập trung hết tinh thần vào một việc nào đó, đôi mắt của sư phụ như đang nhìn nơi xa xăm, không nói lời nào. Chúng tôi cũng ngồi lặng yên như thế khoảng hai ba phút, sư phụ mới chậm rãi nói chuyện. Thành thật mà nói, tôi cũng đã quên mất muốn hỏi sư phụ vấn đề gì rồi. Sư phụ đã cho tôi một lời giải khiến tôi hết sức vừa ý, thông qua rồi, tôi bèn xuất gia với sư phụ!

2. Nói đến đây, Ngô Khai cảm thấy rất hổ thẹn, cần phải chịu sự trách mắng của đại chúng. Đó là việc gì vậy? Là Ngô Khai không tôn trọng sư phụ! Khi Cư sĩ lâm Singapore mở lớp đào tạo nhân tài hoàng pháp khóa II, vào buổi chiều, sư phụ lên lớp dạy 30 vị pháp sư đến từ Đại lục. Có một hôm, Ngô Khai cảm thấy cơ thể có chút không khỏe, lại có lẽ là nghiệp chướng của mình quá nặng, khiến cho tập khí dấy khởi. Sau giờ học, sư phụ đứng trong thang máy đợi Ngô Khai, Ngô Khai lại rề rà không chịu ra. Đến lúc dùng cơm rồi, sư phụ ở lầu hai đợi Ngô Khai cùng dùng bữa, Ngô Khai lại cố ý đến trễ. Kết quả là sư phụ vẫn ngồi đó đợi Ngô Khai, Ngô Khai nhìn thấy sư phụ ngồi ở đó, vẫn đang đợi mình, không còn cách nào, Ngô Khai chỉ biết vội vàng chạy đến, mau chóng ngồi xuống dùng bữa với sư phụ. Sư phụ cũng chẳng nói một lời nào. Qua vài hôm, Ngô Khai thấy rất hối hận, vì sao mình lại vô lễ với sư phụ như thế? Rốt cuộc thì sư phụ có lỗi gì? Không có lỗi gì cả! Sư phụ vốn không sai, chỉ có mình sai, mình quá vô lễ! Ngoài việc oán trách chính mình, mắng bản thân vô tri, thì trong lòng cũng cảm thấy rất buồn, vô cùng phiền não, khóc liên tục mấy ngày liền, cũng đau lòng cả mấy ngày liền. Trong tâm hướng về sư phụ cầu sám hối, mong sư phụ tha thứ cho Ngô Khai, nhưng Ngô Khai lại không có can đảm phát lồ sám hối trước mặt sư phụ. Cuối cùng cũng có một hôm, sau khi dùng bữa xong, sư phụ đứng trước cửa văn phòng, mỉm cười với Ngô Khai. À! Trong lòng Ngô Khai đã hiểu, sư phụ biết Ngô Khai đã sám hối rồi!